

Loven til Handlinger foretaget inden Fredsslutningen eller inden den Dato, hvor Besættelsesmagten har forladt Landet. Der bør imidlertid være en Mulighed for ogsaa at ramme Terrorhandlinger o. lign., som begaaes i Tiden derefter, indtil fuldstændig Ro og Orden er tilvejebragt. — Med Hensyn til Lovens tilbagevirkende Kraft henvises til Bemærkningerne i Indledningen.

I Stk. 2 fastsættes Straffrihed for Handlinger, der er foretaget inden den 29. August 1943, saafremt Gerningsmanden handlede i Henhold til Lov eller en af lovlig dansk Myndighed inden for dennes Myndighedsomraade given Ordre. Dette er en naturlig Følge af Forholdene under Besættelsens første Tid og af den Rettesnor for Borgerne, som var givet ved Kongens Budskab af 9. April 1940. Er Handlingen foretaget efter 29. August 1943, skal der derimod ikke uden videre indtræde Straffrihed, men Straffen kan under den nævnte Forudsætning nedsættes eller under formildende Omstændigheder bortfalde.

Ved Stk. 3 bestemmes, at Regelen i Borgerlig Straffelov § 84, Stk. 1, Nr. 3, ikke finder Anvendelse paa Handlinger, der omfattes af Forslaget. Den anførte Bestemmelse i Borgerlig Straffelov, der giver Adgang til Strafnedsættelse, eventuelt Strafbortfald, paa Grund af Ukendskab til Forbudsnormerne, kan ikke opretholdes, naar der, som foreslaaet, tillægges Loven tilbagevirkende Kraft.

Til § 2.

Bestemmelsen i Forslagets § 2 afgør Omraadet for dansk Straffemyndighed. Loven tilsigter ikke at straffe de saakaldte Krigsforbrydere, det vil sige Folk, der har forbrudt sig mod de internationale Regler for Krigsførelse og Optræden i besatte Lande (Haagerkonventionen o. s. v.). Efter de allierede Nationers Beslutning vil disse blive dømt ved særlige Domstole. Derimod tilsigter det foreliggende Forslag at gøre op med de danske Statsborgere, der under Besættelsen har gjort sig skyldig i landsforræderiske eller landsskadelige Handlinger. Det findes endvidere rimeligt at bringe samme Bestemmelser til Anvendelse paa andre her i Landet bosatte Personer. Man har derhos ikke fundet det rimeligt, at danske Statsborgere, som har begaaet de i Loven omhandlede Forbrydelser, skulde være unddraget fra Forfølgning efter Lovens Bestemmelser som Følge af, at de efter Besættelsen havde erhvervet tysk Statsborgerret, og har derfor indsat en Bestemmelse, hvorefter Loven ogsaa finder Anvendelse

paa saadanne Personer. Loven kommer efter Forslaget til Anvendelse ogsaa paa Handlinger, der er foretaget i Udlandet, uden Hensyn til, om Handlingen er strafbar ogsaa efter Gerningsstedets Lovgivning.

Ved § 2, Stk. 2, foreslaas det, at Sag for Overtrædelse af Loven skal kunne rejses, selv om Gerningsmanden tidligere her eller i Udlandet er dømt eller frifundet for den paagældende Handling, men at tidligere udstaaet Straf afkortes i den Straf, der nu idømmes, saaledes at der, saafremt den tidligere Straf ikke er udstaaet, nu fastsættes en Straf, hvori den tidligere idømte Straf er indbefattet. Dette er en naturlig Følge af, at der gives Lovens strengere Straffebestemmelser tilbagevirkende Kraft.

Til § 3.

Denne Bestemmelse indeholder Regler om de Straffe, der finder Anvendelse paa de af Lovforslaget omfattede Forbrydelser. Som nævnt i Indledningen maa disse Straffe være strenge, saaledes at de dels kan virke afskrækkende, dels for den almindelige Retsbevidsthed være en passende Reaktion over for disse meget grove Forbrydelser. Det opdragende over for Forbryderen maa derimod i Almindelighed træde tilbage.

Efter Forslaget anvendes kun 2 Straffe: Livsstraf og Fængsel. *Livsstraf* kendes ikke i Borgerlig Straffelov af 1930, og før den Tid har Livsstraf ikke været fuldbyrdet her i Landet i en Aarrække. Naar man dog mener for disse særlige Forbrydelser at maatte genindføre Livsstraffen, skyldes det, at Krigen og Besættelsen, der hos saa mange danske Borgere har kaldt de bedste Egenskaber frem, hos et lille Mindretal har givet de forbryderiske Instinkter frit Spil og ladet dem udfolde sig i en Raahed og Hensynsløshed og Foragt for deres Lands Interesser, som hidtil har været ganske ukendt her i Landet. Over for disse grove Forbrydelser vil den almindelige Retsbevidsthed utvivlsomt ikke finde anden Reaktion end Livsstraffen tilfredsstillende.

For *Fængselsstraffen* foreslaas en særlig Strafferamme, saaledes at den normale Straf er mindst 4 Aar. Efter Loven bør der kun rejses Tiltale i de grove Tilfælde af Landsforræderi og landsskadelig Virksomhed. Skulde der i det enkelte Tilfælde foreligge formildende Omstændigheder, kan Straffen gaa ned til Fængsel i 1 Aar og, hvor særlige Strafnedsættelsesgrunde finder Anvendelse, til Fængsel i 30 Dage.

Behandlingen af de til Fængsel dømte bør foregaa i særlige Strafanstalter.